

Isteni csere

Kevés olyan hatásos és kedves jelenet létezik, mint amikor egy újszülöttet körülvesznek családtagok, rokonok, barátok. Mindenki lelkesedik a csöppségért: milyen aranyos, okos, szép. A liturgia is örvendezéssel telik meg Jézus, az Istenfia születésének ünnepén. Akkorára nőtt ez az öröm, hogy szétfeszítette a templomok, sőt a kereszténység falait, s ünnepévé lett csaknem az egész emberiségnek: még ott is a családnak és a szeretetnek ünnepévé vált, ahol nem hisznek Krisztus születésében.

„Isten Fia azért lett emberré, hogy az ember Istenné lehessen” — mondták az egyházatyák. Az ember egész sorsát megváltoztatja ez a felismerés. Az ember nem elég önmagának: embersége csak Istenben, élete csak a szeretetben válhat teljessé. Isten Fiának kellett emberré lennie ahhoz, hogy megmutassa: ki az ember, mi a hivatása, életének értelme és célja. Az atyák mondását így egészíthetjük ki: Isten Fia emberré lett, hogy az ember emberré legyen. Gyermekké lett, hogy gyermekké tegyen, mert „övék a mennyek országa”.

A kisgyerek szorosan anyjához, szüleihez kötődik: meghal, ha nincs aki táplálja és gondoskodik róla. Eltorzul bontakozó személyisége, ha nem szeretik gyöngéden és biztonságosan, ha nem tanul meg idejében szeretni másokat, és osztolni mások életében. A kisgyerek az együttléten keresztül tanul bele az életbe, válik később önállóvá, de csak azért, hogy immár szabadon választhassa az együttléteket, a szeretetet, és így tegye ismét teljessé az életét.

A földön megjelent Istenfia először kicsi csecsemőként fekszik előttünk. A betlehemi idill szertefoszlik, de Jézus felnőttként is gyermek marad. Nem infantilizmus ez, hanem a gyermeklétre jellemző szoros összetartozás Atyjával. Az Atyának Fia, Istenként és emberként is. Élete ebben az egységben teljes és boldog. Lételeme a szeretet, immár nemcsak az örök Szentháromságban, hanem egy „szabályos”, születéstől a halálig tartó emberélet során is. Arra tanít, hogy a szeretet nem csupán múló, átmeneti kalandja az ember életének, hanem annak legfontosabb feltétele és egyetlen kiteljesedési lehetősége. Az Isten Fia emberré lett, hogy megmutassa az emberség útját. Emberré lett, hogy Istenné tegyen a szeretet által.

Van-e, lehet-e boldogabb és boldogítóbb esemény e születésnél? Visszavonhatatlanul és kiszakíthatatlanul belefűzte Isten életét az emberség történelmébe, az ember életét pedig Isten történetébe. Embertelen világunkban is lehet megváltott emberként, Isten gyermekeként élni, föltétlen és áldozatkész szeretetben. Jézus születésének öröme rávetül keresztjének árnyéka, de avval együtt is beragyogja a feltámadás boldogsága.